

ved ikke, om den kan siges at være særlig væsentlig, men den er ganske vist meget ønskelig. Udvalget har været enigt om, at Forslagets Form her er for streng. Det hedder i § 33: „Sker der ved Sammenstød med Automobilet eller derved, at vejfarendes Heste blive sky for Automobilet, eller paa anden lignende Maade i Automobilets Nærhed Skade paa Person eller Gods, er den for Automobilet“ o. s. v. Dette: „eller paa anden lignende Maade i Automobilets Nærhed“ har Udvalget som sagt ment sikkert var for vidtgaaende, idet næsten enhver Fortolkning kunde anvendes der, saa at den ulykkelige Automobilfører kunde tænkes at blive gjort ansvarlig, uden at der af ham var udvist Uforsigtighed eller uheldig Kørsel med Automobilet. Ændringsforslaget under Nr. 14 gaar da ud paa, at Ordene: „eller paa anden lignende Maade i Automobilets Nærhed“ udgaa.

Dermed tror jeg at have omtalt de Ændringsforslag, som Udvalget har stillet. Der er som sagt stillet Ændringsforslag af et Mindretal; men dem vil dette sikkert selv motivere. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale det høje Ting at vedtage de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag.

Rottbøll: Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere stillede af hele Udvalget, kan jeg ganske henholde mig til, hvad den højtærede Ordfører nu udtalte.

Der er af et Mindretal stillet Ændringsforslag, og et andet Mindretal har, som berørt i Betænkningen, paatænkt en Ændring, som vi dog ikke have turdet stille, da den ikke vandt Tilslutning. Dette Mindretal var af den Anskuelse, at naar vi reviderede Automobiloven, skulde vi forsøge at gøre et lille Skridt fremad for at befordre Brugen af dette Køretøj, særlig med Hensyn til de Automobiler, der bruges til ren Nyttekørsel, altsaa de saakaldte Vareautomobiler. Det er ganske klart, at det, der skræmmer, er Automobilets stærke Fart. Det er det, der gør det usikkert for andre vejfarende at færdes paa de Veje, hvor Automobilerne komme, og det, der gør Hestene sky. Naar man derfor med Sikkerhed kunde indskrænke Farten — og efter de Oplysninger, vi have faaet, kan det gøres — saaledes, at disse Vareautomobiler kun kunne køre med ganske ringe Fart, overhovedet ikke kunne sætte Farten op over noget vist — vi havde tænkt os at nedsætte den til 1½ Mil i Timen —, saa vilde saadanne Vareautomobiler, der kørte med denne

langsomme Fart og for øvrigt havde faste Gummiringe og vare karakteriserede paa en bestemt Maade, efter dette Mindretals Mening kunne faa noget større Frihed. Man vilde derigennem muliggøre Brugen af disse Befordringsmidler ude omkring i Landet til Varetransport og deslige. Kusk og Heste vilde efterhaanden vænne sig til dem, uden at der efter vor Formening vilde ske nogen Skade derved, netop paa Grund af den langsomme Kørsel. Gennem denne Brug af Vareautomobiler vilde man langt lettere efterhaanden kunne komme til at give Lempelser overfor de andre Automobiler. Det Mindretal, der havde tænkt at stille et Forslag i den Retning og ogsaa havde formet det, vandt imidlertid ikke i Udvalget nogen Tilslutning dertil, det store Flertal indenfor Udvalget og den højtærede Minister modsatte sig det. Vi fandt det derfor uhensigtsmæssigt at stille det op; men jeg har kun villet pege paa, at vi mene, at den Vej, ad hvilken Automobilismen bør fremmes her i Landet, egentlig er den, foreløbig at give nogle Lempelser overfor den rene Nyttekørsel.

Et andet Mindretal, paa hvis Vegne jeg skal tillade mig ogsaa at sige et Par Ord, har stillet bestemte Ændringsforslag. Vi ere nemlig gaaede ud fra, at den Bemyndigelse, der er givet Justitsministeren i § 21 til at nedlægge Forbud mod Kørsel paa stærkt befærdede Strøg, ikke burde udstrækkes til at gælde dem, der bo paa dette Sted. De Ejere af Motorvogne, som f. Eks. bo paa Strandvejen, burde efter vor Mening have Lov til at komme ind til deres Bopæl med Automobilet. Men de skulde ganske vist underkaste sig bestemte Regler for Kørselen og køre med en meget langsom Fart. Vi have i den Anledning stillet Ændringsforslag til § 21, der give Folk Ret til paa Automobil at komme ind til deres Bopæl eller Forretningslokale; de maa dog kun køre med en Fart af 1 Mil i Timen og skulle følge den af Politiet anviste nærmeste Vej til deres Bopæl. Deskulde endelig have en bestemt skriftlig Tilladelse fra Underøvrigheden, som paa Forlangende skal forevises for Politiet, altsaa et Bevis for, at dette bestemte Automobil har Lov til at køre paa denne Strækning. Der vil altsaa kun blive Tale om, at disse enkelte Personer, som eje Automobiler, og som bo paa den paagældende Vej, faa Tilladelse til med en Fart af højst 1 Mil i Timen at køre til deres Bopæl. Efter Mindretallets Overbevisning vilde dette ikke være nogen Hinder for Færdselen, og man